Koala ve Vombat

Jane MEADOW

Koala ve Vombat

Jane MEADOW

Çalılıkta uzun sakız ağaçları göğe uzanıyordu. Dalların yükseğinde Kip adında bir koala yaşıyordu. Yumuşak gri tüyleri, krem beyazı bir göğsü ve beyaz tutamlı büyük, pofuduk kulakları vardı. Büyük siyah burnu, okaliptüs yapraklarını koklarken kıpırdıyordu. Kip, uyuyup aşağıdaki dünyayı izleyebildiği ağaç tepesindeki evini çok seviyordu.

Kip yumuşak başlı bir koalaydı ama biraz da endişeliydi. Dallar hareketsiz, hava sakin olduğunda kendini en güvende hissederdi. Gündüzleri büyük bir sakız ağacının çatalında, küçük koyu renkli gözleri yarı kapalı, şekerleme yapardı. Çalılık huzurluydu ve Kip hâlinden memnundu. Ama sık sık yakınlarda bir arkadaşı olsa nasıl olurdu diye merak ederdi.

Çok uzakta olmayan, yer altında Wally adında bir vombat yaşıyordu. Wally'nin kalın, kahverengimsi gri tüyleri, geniş ve yassı bir burnu, güçlü kazma pençeleri vardı. Tıknazdı, yere yakındı ve sakin, dost canlısı bir yüzü vardı. Wally günlerini sıcacık tüneller kazarak, kök ve ot yiyerek geçirirdi. Sessiz hayatını severdi ama bazen bunu paylaşacak birini isterdi.

Bir gün Kip keşfe çıkmak için ağacından indi. Kısa, sağlam bacakları onu orman zemininde taşırken yavaşça ilerledi. Birdenbire bir deliğe giren yuvarlak bir sağrı gördü. Bu Wally adlı vombattı! Wally başını uzatıp gülümsedi. "Merhaba," dedi Wally. "Ben Wally. İnimi görmek ister misin?" Kip utangaç ama meraklı hissetti.

Kip, Wally'nin peşinden ine girdi. Karanlık ve serindi ama sıcacıktı. Wally ona tünelleri ve yumuşak yaprak yatağını gösterdi. "Benim ağacım gibi değil," dedi Kip, "ama güvenli hissettiriyor." Wally başını salladı. "Yer altını severim. Rüzgâr yatağımı asla sallamaz." Güneş batmaya başlayana kadar konuştular ve bir dostluk filizlenmeye başladı.

O gece çalılıkta güçlü bir rüzgâr esti. Dallar sallanıp gıcırdadı. Kip ağacına tutundu ama sallantı onu tedirgin etti. Uyuyamadı. Büyük pofuduk kulakları her rüzgâr esintisinde kıpırdıyordu. Wally'nin sıcacık inini düşündü ve keşke orada olsaydım dedi. Ama hava karanlıktı ve Kip aşağı inmeye korkuyordu.

Rüzgâr daha da güçlendi. Kip'in ağacı bir ileri bir geri sallandı. Sıkıca tutundu ama kalbi hızla çarpıyordu. "Bundan hoşlanmıyorum," diye fısıldadı. Tam o sırada aşağıdan bir ses duydu. "Kip! Orada mısın?" Bu Wally'ydi. Vombat, rüzgârlı gecede arkadaşını kontrol etmeye çıkmıştı. "Aşağı in! İnimde sığınabilirsin!" diye seslendi Wally.

Kip sallanan ağaçtan dikkatlice indi. Rüzgâr tüylerini çekiştiriyordu. Yere ulaştığında Wally onu bekliyordu. "Beni takip et!" dedi Wally, inine doğru öncülük ederek. İçeride rüzgâr onlara ulaşamıyordu. İn sıcak ve hareketsizdi. Kip yumuşak yaprakların üzerine kıvrıldı. "Teşekkür ederim, Wally," dedi. "Burada kendimi güvende hissediyorum." Wally gülümsedi. "Arkadaşlar birbirine yardım eder."

Kip inde mışıl mışıl uyudu. Sabah olduğunda rüzgâr durmuştu. Kip dışarıya baktı. Çalılık sakindi ve tazeydi. "Ağacıma dönmeliyim," dedi. Wally başını salladı. "Ama ne zaman istersen beni ziyarete gel." Kip Wally'ye bir kez daha teşekkür etti ve ağaç tepesindeki evine tırmandı. İyi kalpli arkadaşı için minnettar hissetti.

Birkaç gün sonra Kip, Wally'nin yorgun göründüğünü fark etti. Vombat yeni tüneller kazıyordu ve yiyecek yeterince tatlı yaprak bulamamıştı. Kip yardım etmek istedi. En sulu yaprakların ağaçların yükseğinde yetiştiğini biliyordu. "Burada bekle, Wally," dedi. "Sana lezzetli bir şey getireceğim."

Kip uzun bir sakız ağacının tepesine tırmandı. En yumuşak, en tatlı yaprakları topladı. Sonra onları dikkatlice Wally'ye taşıdı. "Bunlar senin için," dedi Kip. Wally'nin gözleri parladı. "Harika kokuyorlar!" Mutlulukla çiğnedi. "Sen iyi bir arkadaşsın, Kip." Kip gurur duydu. Wally ona yardım ettiği gibi o da Wally'ye yardım edebildiği için sevindi.

Sonra Kip, Wally'nin her zamanki dinlenme yerinin sıcak güneşin altında olduğunu fark etti. "Serin ve sakin bir dinlenme yeri biliyorum," dedi Kip. Wally'yi büyük bir ağacın altındaki gölgeli bir yere götürdü; orada toprak yumuşak, esinti hafifti. "Bu mükemmel," dedi Wally, yerleşerek. "Sıcacık yerler için iyi bir gözün var." Kip gülümsedi. "Senden öğrendim."

O günden sonra Kip ve Wally neredeyse her gün birlikte vakit geçirdiler. Kip ağaç tepelerinden tatlı yapraklar getirir, Wally yer altından hikâyeler paylaşırdı. Birbirlerinin yaşam tarzlarına saygı duyuyorlardı. Kip hâlâ yüksekteki evini, Wally de inini seviyordu. Ama ikisi de dostluklarının çalılığı daha güvenli ve daha mutlu hissettirdiğini biliyordu.

Rüzgârlı bir gecede Kip artık korkmuyordu. Dallar çok fazla sallanırsa Wally'nin inine gidebileceğini biliyordu. Wally de bir arkadaşa ihtiyacı olduğunda Kip'in bir sesleniş kadar yakın olduğunu biliyordu. Farklı yaşamların bir yapbozun iki parçası gibi mükemmelce bir araya gelebileceğini öğrenmişlerdi. Dostlukları her fırtınaya karşı bir sığınaktı.

Böylece koala ile vombat en iyi arkadaş olarak kaldılar. Kip hâlâ ağacında uyuyor, Wally hâlâ inlerini kazıyordu. Ama özellikle rüzgârlı gecelerde her zaman birbirlerine yardım ediyorlardı. Çalılık hayat doluydu ve dostlukları onu daha da aydınlatıyordu. İyiliğin ve dayanışmanın her sorunu çözebileceğini biliyorlardı.

Yani eğer bir gün çalılığa giderseniz, kulaklarınızı iyi açın. Kip tırmanırken yaprakların hışırtısını ya da Wally'nin pençelerinin yumuşak kazışını duyabilirsiniz. Ve onları birlikte sessiz bir anı paylaşırken, mutlu ve güvende görebilirsiniz. Çünkü nerede yaşarsanız yaşayın, gerçek bir dostun en büyük sığınak olduğunu keşfetmişlerdi.